

ταυτόχρονα τις τρεις αρχές που εισήγαγε το Δικαστήριο με τη νομολογία του σε θέματα επιστροφής φόρων που εισπράττουν τα κράτη μέλη κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου, ήτοι όχι μόνον την αρχή της ισοδυναμίας και την αρχή της διατηρήσεως των αποτελεσμάτων των αποφάσεων του Δικαστηρίου, με τις οποίες έχει κρίνει φόρους ασύμβατους προς το κοινοτικό δίκαιο, αλλά και την αρχή της αποτελεσματικότητας.

(¹) EE L 249 της 3.10.1969, σ. 25.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia — με διάταξη της 24ης Απριλίου 2003, στην υπόθεση DAC SpA και Azienda Ospedaliera «Spedali Civili» di Brescia και προσεπικαλούμενης της Pellegrini SpA.

(Υπόθεση C-202/03)

(2003/C 171/18)

Με διάταξη της 24ης Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Μαΐου 2003, το Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia — στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ DAC SpA και Azienda Ospedaliera «Spedali Civili» di Brescia και προσεπικαλούμενης της Pellegrini SpA, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Η προσωρινή έννομη προστασία για αξιώσεις κοινοτικού δικαίου, την οποία παρέχουν τα εθνικά διοικητικά δικαστήρια επί διαδικασιών διαγωνισμών για τη σύναψη δημοσίων συμβάσεων και η οποία διαφέρει από εκείνη την οποία προβλέπει η εσωτερική έννομη τάξη για τα δικαιώματα που διαγιγνώσκονται στις δίκες μεταξύ ιδιωτών ή μεταξύ ιδιωτών και της Διοικήσεως, επί των οποίων δικαιοδοσία στην εθνική έννομη τάξη έχουν τα τακτικά δικαστήρια, παραβιάζει ή όχι την αρχή της συνεργασίας την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 10 ΕΚ, το οποίο, ελλείψει εναρμονίσεως των δικονομικών συστημάτων, επιβάλλει την υποχρέωση να αναγνωρίζεται στις εν λόγω αξιώσεις κοινοτικού δικαίου η ίδια μορφή προστασίας και όχι προστασία απλώς παρεμπόδιου και, επομένως, λιγότερο αποτελεσματική από εκείνη που γενικώς εξασφαλίζεται στα λοιπά δικαιώματα εθνικού δικαίου;

Περαιτέρω, το άρθρο 21 του νόμου 1034, της 6.12.1971, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 του νόμου 205, της 21.7.2000, —καθ' όσον μεταξύ των πιθανών μέσων επείγουσας προσφυγής δεν συγκαταλέγει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων προ της ασκήσεως κυρίας προσφυγής, με αίτημα να εμποδιστεί αμέσως η Διοίκηση να προβεί στην υπογραφή της σύμβασεως κατόπιν περατώσεως διαδικασίας διαγωνισμού, ασχέτως προς προηγούμενη άσκηση προσφυγής περί ακυρώσεως πράξεως της εν λόγω διαδικασίας,— αντιπροσωπεύει ή όχι επαρκή συμμόρφωση προς τη διάταξη του άρθρου 1, παράγραφος 3, της οδηγίας

89/665/ΕΟΚ του Συμβουλίου (¹), της 21ης Δεκεμβρίου 1989, που υποχρεώνει όλα τα κράτη μέλη να θεσπίζουν στην έννομη τάξη τους ένδικα βοηθήματα πλήρως προσιτά σε όσους ζητούν την αποκατάσταση ζημίας την οποία υπέστησαν ή σε όσους φοβούνται ότι θα υποστούν βλάβη λόγω αποφάσεως της επιτροπής του διαγωνισμού για τη σύναψη δημοσίας συμβάσεως;

Η προεκτεθείσα —παρεχόμενη από τα εθνικά διοικητικά δικαστήρια— προσωρινή έννομη προστασία συνιστά ή όχι παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', της προαναφερθείσας οδηγίας, που επιβάλλει την υποχρέωση να λαμβάνονται, το συντομότερο δυνατόν και με την επείγουσα διαδικασία, προσωρινά μέτρα για να επανορθωθεί η εικαζόμενη παράβαση ή να αποτραπεί η περαιτέρω ζημία των θιγόμενων συμφερόντων, συμπεριλαμβανομένων μέτρων που αναστέλλουν ή επιτρέπουν την αναστολή της διαδικασίας σύναψης της εν λόγω σύμβασεως του δημοσίου ή της εκτέλεσης οποιασδήποτε απόφασης λαμβάνεται από τις αναθέτουσες αρχές;

Τέλος, η ίδια μορφή προσωρινής ενόμου προστασίας παραβιάζει ή όχι το άρθρο 6, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΕ, το οποίο, κωδικοποιώντας τον εκ μέρους της Ενώσεως σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων, τα οποία κατοχυρώνει η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, υιοθετεί την αρχή της αποτελεσματικότητας της ένδικης προστασίας την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 6 και 13 της εν λόγω Σύμβασεως, υποχρεώνοντας τα κράτη μέλη να την εφαρμόζουν πλήρως στην έννομη τάξη τους.

(¹) EE L 395 της 30.12.1989, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) με διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2003 στην υπόθεση The Queen κατόπιν αιτήσεως του Dany Bidar κατά 1) London Borough of Ealing 2) Secretary of State for Education

(Υπόθεση C-209/03)

(2003/C 171/19)

Με διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Μαΐου 2003, το High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ The Queen κατόπιν αιτήσεως του Dany Bidar και 1) London Borough of Ealing 2) Secretary of State for Education που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Κατόπιν των αποφάσεων του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 21ης Ιουνίου 1988, 39/86, Lair, Συλλογή 1988, σ. 3161, και 197/86, Brown, Συλλογή 1988, σ. 3205, και των εξελίξεων στο δικαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου περιλαμβάνονται η θέσπιση του άρθρου 18 ΕΚ και οι εξελίξεις όσον αφορά την αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τομέα της εκπαίδευσης, εξακολουθεί το οικονομικό βοήθημα για τις δαπάνες διαβίωσης το οποίο παρέχεται στους σπουδαστές που παρακολουθούν μαθήματα στο πανεπιστήμιο, είτε παρέχεται (α) υπό τη μορφή επιδοτούμενων δανείων είτε (β) υπό τη μορφή υποτροφιών, να μην εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚ, όσον αφορά το άρθρο 12 ΕΚ και την απαγόρευση της δυσμενούς διακρίσεως λόγω ιθαγένειας;
2. Αν δοθεί αρνητική απάντηση σε οποιοδήποτε από τα δύο σκέλη του πρώτου ερωτήματος και αν το οικονομικό βοήθημα για τις δαπάνες διαβίωσης το οποίο παρέχεται στους σπουδαστές υπό τη μορφή υποτροφιών ή δανείων εμπίπτει σήμερα στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 12 ΕΚ, ποια κριτήρια πρέπει να εφαρμόσει το εθνικό δικαστήριο για να καθορίσει αν οι προϋποθέσεις που δίδουν το δικαίωμα λήψεως τέτοιου οικονομικού βοηθήματος δικαιολογούνται αντικειμενικά και δεν εξαρτώνται από την ιθαγένεια;
3. Αν δοθεί αρνητική απάντηση σε οποιαδήποτε από τα δύο σκέλη του πρώτου ερωτήματος, μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 12 ΕΚ προς στήριξη της αξιώσεως λήψεως βοηθήματος για τις δαπάνες διαβίωσης με ημερομηνία ενάρξεως προγενέστερη της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της υπό κρίση υποθέσεως και, αν ναι, πρέπει να εξαιρεθούν όσοι προσέφυγαν δικαστικώς πριν από την ημερομηνία αυτή;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), με διάταξη της 17ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση The Queen κατόπιν αιτήσεως του 1) Swedish Match AB 2) Swedish Match UK Ltd κατά του Υπουργείου Υγείας

(Υπόθεση C-210/03)

(2003/C 171/20)

Με διάταξη της 17ης Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Μαΐου 2003, το High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ The Queen κατόπιν αιτήσεως του 1) Swedish Match AB 2) Swedish Match UK Ltd και Secretary of State for Health που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχουν τα άρθρα 28 έως 30 ΕΚ, εφαρμοζόμενα κατά τρόπο συμβατό με τις γενικές αρχές της αναλογικότητας, της απαγορεύσεως των διακρίσεων και του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων (ιδίως του δικαιώματος της ιδιοκτησίας),

την έννοια ότι δεν επιτρέπουν εθνικές ρυθμίσεις οι οποίες απαγορεύουν σε οποιονδήποτε να προμηθεύει, να προσφέρει ή να συμφωνεί να προμηθεύσει, να εκθέτει προς πώληση ή να έχει στην κατοχή του προς πώληση οποιοδήποτε προϊόν που παρασκευάζεται εν όλω ή εν μέρει από καπνό, έχει είτε μορφή σκόνης είτε λεπτών σωματιδίων είτε κάθε συνδυασμό αυτών των μορφών είτε του έχει προσδοθεί μορφή που θυμίζει τρόφιμα και προορίζεται για κατανάλωση από το στόμα εκτός του καπνίσματος ή του μασήματος;

- 2) Πάσχει το άρθρο 8 της οδηγίας 2001/37/ΕΚ⁽¹⁾ ολική ή μερική ακυρότητα συνεπεία:
 - α) παραβάσεως της αρχής απαγορεύσεως των διακρίσεων·
 - β) παραβάσεως του άρθρου 28 και/ή 29 της Συνθήκης ΕΚ·
 - γ) παραβάσεως της αρχής της αναλογικότητας·
 - δ) ανεπαρκείας του άρθρου 95 και/ή του άρθρου 133 ως νομικής βάσεως·
 - ε) παραβάσεως του άρθρου 95, παράγραφος 3·
 - στ) καταχρήσεως εξουσίας·
 - ζ) παραβάσεως του άρθρου 253 ΕΚ και/ή της υποχρέωσης αιτιολογήσεως·
 - η) παραβάσεως του θεμελιώδους δικαιώματος της ιδιοκτησίας;
- 3) Στην περίπτωση που:
 - α) θεσπίστηκε εθνική ρύθμιση για την εφαρμογή του άρθρου 8α της οδηγίας 89/622/ΕΟΚ⁽²⁾ το 1992·
 - β) η εν λόγω εθνική ρύθμιση θεσπίστηκε με βάση εξουσιοδότηση του εθνικού δικαίου η οποία δεν εξαρτάται από την ύπαρξη υποχρέωσης για θέση σε εφαρμογή της οδηγίας·
 - γ) η οδηγία 89/622/ΕΟΚ (όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια με την Πράξη Προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας) καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με την οδηγία 2001/37/ΕΚ, το άρθρο 8 της οποίας επανέφερε σε ισχύ το άρθρο 8α της οδηγίας 89/622/ΕΟΚ· και